

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Krejsové a soudkyň JUDr. Ireny Paterové a JUDr. Aleny Fintové v právní věci

žalobkyně: **Agro 2014 s.r.o.**, IČO 02936895
sídlem Hazlov č. p. 453, 351 32 Hazlov
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Rybářem
sídlem Purkyňova 2121/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému **Myslivecký spolek Plesná**, IČO 47722371
sídlem Větrná 360, 351 35 Plesná
zastoupený advokátem JUDr. Janem Kollárem
sídlem Obce Ležáky 972, 356 01 Sokolov

o náhradu škody 156 321 Kč s příslušenstvím

o odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Chebu č. j. 9 C 121/21015 – 171 z 15. 6. 2017 ve znění opravného usnesení č. j. 9C 121/2015 – 188 z 29. 1. 2018

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 58 148 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. mění tak, že žaloba o zaplacení částky 98 173 Kč se zamítá.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náklady řízení za řízení před soudy obou stupňů 33 355 Kč to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalovaného.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uložil soud prvního stupně žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 87 323 Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), do zbytku žalované částky 69 088 Kč žalobu zamítl (výrok II) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III). Po provedeném dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobkyni byla způsobena škoda, nikoliv v žalované výši, nýbrž ve výši 155 311 Kč, když soud použil jiný znalecm připuštěný způsob výpočtu škody. Žalobkyně vůči žalovanému škodu uplatnila v zákonných lhůtách, s výjimkou škody připadající na období od 29. 9. 2014 do 16. 10. 2014 v částce 9 940 Kč, když tento nárok žalobkyně z důvodu prekluze zanikl, a škoda tak činila 145 371 Kč. Soud pak uvažoval míru, kterou by se měla na vzniklé škodě podílet strana žalovaná a míru, kterou lze přičíst žalobkyni, neboť zákon uvádí, že povinen hradit škodu způsobenou zvěří je vlastník, či uživatel honitby, ale zároveň stanoví povinnost preventivních opatření jak uživateli honitby, tak i vlastníku či nájemci honebních pozemků. Přestože žalobkyně provedla preventivní opatření, spočívající v instalaci pachových ohradníků, neprováděla jejich doplnění, tedy v době, kdy bylo největší nebezpečí působení černé zvěře, nebyl z její strany učiněn žádný krok, který by vzniku škody zamezil. Stejnou možnost i povinnost však měl i žalovaný, který měl preventivní povinnost se souhlasem vlastníka, konal ji pouze odstřelem černé zvěře, jenž byl nedostatečný. Pokud žalovaný namítal, že žalobkyně nesplnila jeho požadavek na vytvoření průseků v kukuřičném poli, soud dovodil, že výměra oseté kukuřice by byla nižší a žalobkyni by vznikla ještě větší škoda s ohledem na nižší výnos. K argumentaci žalovaného, že podíl na škodě měl polní puch, soud shledal tvrzení žalovaného v tomto směru jako nekonkrétní bez jakéhokoli časového i místního upřesnění, navíc znalec jednoznačně potvrdil, že jím uváděné výměry byly skutečně poškozeny zvěří, nikoliv člověkem. Podíl účastníků na výši škody soud shledal z hlediska uvedených okolností tak, že žalobkyně by se měla podílet na škodě v rozsahu 40% a žalovaný v rozsahu 60%. K námitce, že žaloba o náhradu by měla být zamítnuta, protože kukuřice byla určena pro bioplynovou stanici, soud nepřihlédl, neboť ust. § 52 zákona o myslivosti nerozlišuje polní plodiny pro produkci potravin či nepotravinářské účely. S ohledem na to, že úspěch a neúspěch stran byl obdobný, žádnému z účastníků soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
2. Rozhodnutí soudu prvního stupně napadli odvoláním oba účastníci.
3. Žalobkyně ve svém odvolání odkazuje na ust. § 52 odst. 1 písm. b/ zákona o myslivosti s tím, že odpovědnost uživatele honitby je založena na objektivním principu, tedy za výsledek bez zřetele na zavinění. Zákon o myslivosti neobsahuje žádné ustanovení, které by vedlo k závěru, že se uživatel honitby může své odpovědnosti zprostit. Odpovědnost uživatele honitby za škody způsobené zvěří není klasickou subjektivní odpovědností, kde je potřeba existence zavinění. Námitka žalovaného o zproštění se odpovědnosti, protože zvěř migruje nebo z důvodu počtu odlovených kusů je pro zproštění se odpovědnosti irelevantní. Posouzení této odpovědnosti u žalovaného bylo pro řízení a rozhodnutí ve věci stěžejní a soud posoudil míru odpovědnosti žalovaného s ohledem na ust. § 53 zákona o myslivosti, přestože ve vztahu k žalovanému nelze tento liberační důvod aplikovat. Soud se nevypořádal se všemi právně relevantními námitkami vznesenými v průběhu řízení a nevyjádřil se k jejich posouzení v odůvodnění rozsudku přesvědčivým způsobem, čímž zatížil řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nedostatek řádného a

přezkoumatelného odůvodnění právního posouzení věci brání zhodnotit jeho správnost. Přestože všechny navržené důkazy byly provedeny, tyto důkazy nevyhodnotil způsobem odpovídajícím požadavku ust. § 132 o. s. ř. Důvodem k závěru o spoluzavinění poškozeného za vznik škody je pouze porušení prevenční povinnosti, a tuto nelze u žalobkyně shledat. Žalobkyně instalovala pachové ohradníky, zasela jetelotravní směsi, prováděla monitoring a s žalovaným o opatřeních jednala. Je toho názoru, že přestože zákon o myslivosti neuvádí definici „přiměřeného opatření“ provedla opatření, která byla dostatečná. Preventivní opatření realizovaná žalobkyní bylo nutné posoudit v jejich komplexnosti a nikoliv izolovaně, tak jak učinil soud prvního stupně. Jestliže soud provedl rozdělení účasti na vzniku škody, jde především o posouzení otázky, zda žalobkyně porušila některou z právních povinností a zda toto porušení se na vzniku škody podílelo. Soud prvního stupně se nezabýval tvrzením obou účastníků, že černá zvěř je v daném území přemnožena, tyto úvahy nebyly soudem posuzovány ani při stanovení podílů účastníků. Odůvodnění posudku postrádá právní posouzení věci ve vztahu k podílu žalobkyně a žalovaného na vzniku škody v rozsahu 40 a 60%. Navrhl, aby rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve svém odvolání namítl, že činnost znalce trpí zásadní vadou, neboť znalec před znaleckým zkoumáním nesvolal účastníky k místnímu šetření, a ačkoliv je součástí posudku jistá fotodokumentace, nelze stanovit, zda znalec skutečně prohlédl veškerá sporná místa v označených půdních blocích a zda dokumentace pochází z konkrétních polí. Žalovaný namítá neobjektivnost znaleckého zkoumání, neboť znalec nevěděl o místech, kde žalobkyně měla již z loňského roku uloženou na hromadě sklizenou kukuřici, která působila jako vnadidlo a nezhodnotil, že na polnostech docházelo ve značné míře ke krádežím kukuřice. Pokud se na uplatněné škodě podílel i lidský faktor ve formě krádeží, výše škody nebyla prokázána. Preventivní opatření učiněná ze strany žalobkyně byla zcela neúčinná a žádost žalovaného o zajištění průseků v porostech, aby byla narušena celistvost úkrytu prasete divokého, byla jednoznačně odmítnuta z ekonomických důvodů. Pokud žalobkyně průseky pro narušení celistvosti úkrytu černé zvěře odmítla udělat, zrazování a lov zvěře v celistvém několikahektarovém porostu bylo neúčinné. Úvaha soudu o míře odpovědnosti byla nepřesná a nezohledňuje opatření, která žalovaný prováděl. Žalovaný prokázal, že žádal žalobkyni o součinnost, prováděl pravidelné hlídky a odlovy, organizoval společné hony, požádal orgán státní správy o povolení odlovu za užití prostředků, které zákon vylučuje a těmito způsoby zvýšil odlov černé zvěře, bez účinnosti žalobkyně nemohl populaci černé zvěře z dotčených pozemků vymýtit. Vystřelit všechna divoká prasata, aby se zabránilo škodám, je postup, který je v přímém rozporu s dikcí § 53 zákona o myslivosti, kdy nájemce činí přiměřená opatření k zabránění škod způsobených zvěří, přičemž však nesmí být zvěř zraňována. Jestliže žalobkyně odmítla poskytnutí součinnosti vytvořením průseků, neučinila žádná vhodná opatření předcházející škodám. Hodnocení soudu o míře odpovědnosti neodpovídá důkaznímu řízení a dikci zákona, jež zavazuje k aktivnímu předcházení škod žalobkyní. Žalovaný odkazuje na výrok německého soudu, který podobnou žalobu zamítl z toho důvodu, že se jedná o plodinu, která neslouží k potravinářské produkci. Pro hodnocení soudu má význam i to, jaké subjekty proti sobě stojí a zejména skutečnost, že volně žijící zvěř v konkrétní honitbě není majetkem spolku, který na těchto provádí myslivost v rámci volného sdružování občanů, ale přírodním bohatstvím státu. Navrhl, aby rozhodnutí bylo změněno tak, že žaloba bude zamítnuta.
5. Žalovaný se k odvolání žalobkyně vyjádřil podáním z 24. 7. 2018. Žalobkyně nesplnila prevenční povinnost, když pachové ohradníky instalovala po zasetí a byly neúčinné v době růstu vegetace. Argumentace žalobkyně, že průseky uprostřed pole jsou pro ní ekonomickou ztrátou, jen dotvrzuje, že bez ohledu na ohrožení této plodiny, je cílem žalobkyně zužítkovat celou plochu pole bez toho, že by uskutečnila opatření, aby výnos byl ve vztahu k takto vzniklým škodám nejefektivnější. Ačkoliv zákon o myslivosti stanoví obecnou odpovědnost za způsobené škody lesní zvěří, nelze tento výklad pojímat striktně bez ohledu na zákonnou povinnost k prevenci i ze

strany vlastníka. Tvrzená nákladnost prevence ze strany žalobkyně není zcela namístě, neboť se jedná o podnikatelský subjekt, který čerpá nemalé dotace a nákup odečítá ze své daňové povinnosti, oproti žalovanému, který je spolkem - dobrovolným sdružením občanů se stejnými zájmy a činnost provozuje jen z vlastních příspěvků. Žalovaný činil maximální možná opatření, která lze po něm požadovat a tato skutečnost byla v důkazním řízení prokázána, včetně toho, že mnohonásobně navýšil odlov prasete divokého ve srovnání s lety předchozími. Objektivní odpovědnost neznamená, že ze 100% odpovídá bez dalšího uživatel honitby za stavu, kdy podíl žalovaného na preventivních opatřeních byl maximální.

6. Odvolací soud přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně dle ust. § 212 o. s. ř., včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přihlédl k odvolání účastníků a poté dospěl k závěru, že zde nejsou podmínky ani pro potvrzení ani pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně.
7. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 156 321 Kč z titulu náhrady škody, která jí vznikla tím, že na jí obhospodařovaných pozemcích o výměře 72 ha, 51 ha a 19 ha, vše v k. ú. Hrzín u Nového Kostela, byla vyšetá silážní kukuřice zničena v rozsahu 4,24 ha zvěří - divokými prasaty, která kukuřici poválela, vykousala plody, došlo k požeru, rytí a umístění trusu. Znalec z oboru myslivosti ve znaleckém posudku potvrdil, že škoda byla způsobená zvěří, určil její rozsah a vypočetl její výši. Jedná se tak o škodu ve formě ušlého zisku, když žalobkyně dodávala kukuřici jako biomasu do bioplynové stanice v Německu na základě sjednaného závazkového vztahu. Škoda byla vůči žalovanému uplatněna jako provozovateli honitby na dotčených pozemcích s tím, že žalovaný má s ohledem na ust. § 52 odst. 1 písm. b/ zákona o myslivosti objektivní odpovědnost k náhradě škody způsobené zvěří a s tím, že neprovedl dostatečná opatření, aby škodě zabránil. Žalobkyně sama splnila svoji povinnost činit preventivní opatření, zřídila pachové ohradníky, zasela jetelotravní pás a prováděla monitoring. Návrh žalovaného na vytvoření pásů přes pole žalobkyně neakceptovala, neboť na to neměla techniku, bylo to v rozporu s jejím osevním plánem a způsobilo by jí to škodu větší, než jaká vznikla. Žalovaný odpovědnost za škodu odmítal. Uváděl, že škoda byla způsobena tím, že kukuřice byla oseta téměř v jednom bloku na 150 ha a žalobkyně odmítla uskutečnit preventivní opatření, o nichž s ní žalovaný od počátku jednal. Žalovaný požadoval vytvoření pruhů v poli, aby byl pozemek přístupný pro zrazování zvěře a lov, avšak pro negativní postoj žalobkyně k dohodě nedošlo, pachové ohradníky žalobkyně naplnila pouze v době setí a již je nedoplňovala. Žalovaný provedl maximální opatření, které lze požadovat k zabránění škodám. Jednal s žalobkyní, prováděl pravidelné denní hlídky, které byly zaznamenány v pracovním sešitě, vyháněl zvěř hlukem, žádal si opakovaně o povolení k lovu nenormované zvěře a prováděl lov při umělém osvětlení. Žalobkyně žalovanému součinnost neposkytla. Žalovaný odmítal odpovědnost k náhradě škody i z toho důvodu, že škoda měla i jiné příčiny, neboť na pozemcích docházelo k opakovaným krádežím. Soud prvního stupně provedl účastníky navržené důkazy a rozhodl jak shora uvedeno.
8. Závěr soudu prvního stupně, že žalobkyni vznikla škoda na silážní kukuřici ve výši 155 311 Kč je správný a odvolací soud se s tímto závěrem zcela ztotožnil. Výše škody byla určena znaleckým posudkem Ing. Igora Hájka, znalce z oboru lesní hospodářství, odvětví myslivost, specializace škody způsobené zvěří na zemědělských kulturách, který, byť byl předložen stranou žalující, je třeba hodnotit v souladu s ust. § 127a o. s. ř. jako znalecký posudek soudem ustanoveného znalce, tedy jako důkaz objektivní. Přestože žalovaný s obsahem znaleckého posudku nesouhlasil, relevantní věcné námitky proti obsahu tohoto posudku nevzněl, pouze uváděl, že sám nebyl u místního šetření. Předložený znalecký posudek splňuje náležitosti znaleckého posudku a je v něm obsaženo i prohlášení znalce, že si je vědom následků nepravdivého znaleckého posudku. Odvolací soud nemá důvod o správnosti tohoto posudku pochybovat. Závěr soudu prvního stupně o výpočtu výše škody je tak správný a odvolací soud v tomto směru zcela odkazuje na jeho rozhodnutí. Přisvědčit je třeba i závěru, že nárok na náhradu škody, která vznikla za období

od 29. 9. 2014 do 16. 10. 2014, se prekladoval, tedy tento nárok zanikl, neboť žalobkyně škodu neuplatnila včas. Pokud soud shledal požadavek na náhradu škody ve vší 10 950 Kč za nedůvodný a uzavřel, že škoda činí 145 371 Kč (156 321 Kč – 1 010 Kč – 9 940 Kč), nepochybil.

9. Odpovědnost k náhradě škody za škodu způsobenou zvěří upravuje zákon o myslivosti č. 449/2001 Sb. ve znění pozdějších předpisů jako předpis speciální ve vztahu k zákoníku občanskému a odpovědnost je v něm koncipována způsobem předvídaným v ustanovení § 2895 občanského zákoníku, který stanoví, že „škodce je povinen nahradit škodu bez ohledu na své zavinění v případech stanovených zvlášť zákonem“. Dle ustanovení § 52 odst. 1 zákona o myslivosti, uživatel honitby je povinen nahradit škodu, kterou v honitbě na honebních pozemcích, nebo na polních plodinách, dosud nesklizených, vinné révě, ovocných kulturách nebo na lesních porostech, způsobila zvěř. Jedná se o odpovědnost založenou na objektivním principu bez ohledu na zavinění a zákon o myslivosti neuvádí liberační důvody, jejichž prokázáním by se uživatel honitby své povinnosti k náhradě škody zprostil, tedy důvody možného vyvinění nejsou zákonem dány. V tomto směru je argumentace žalobkyně správná, stejně tak jako tvrzení, že důvodem vyvinění není migrace zvěře nebo počet odlovených kusů.
10. Krom uvedené zásady odpovědnosti za škodu zakotvuje zákon o myslivosti v § 53 rovněž speciální preventivní povinnost k obecné preventivní povinnosti dané ust. § 2900 a násl. občanského zákoníku uživateli pozemku i uživateli honitby tak, že „vlastník, případně nájemce honebního pozemku činí přiměřená opatření k zabránění škod způsobených zvěří, přičemž však nesmí být zvěř zraňována. Stejná opatření může činit se souhlasem vlastníka honebního pozemku uživatel honitby.“ Uvedené ustanovení tak ukládá povinnost předcházet vzniku škody, co však zákon míní slovem „přiměřená opatření“, z jeho obsahu nevyplývá, lze se tedy domnívat, že takovým opatřením mohou být veškeré činnosti, kterými lze vzniku škody zabránit.
11. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že žalobkyně i žalovaný byli povinni předejít vzniku škody. Pro rozhodnutí v dané věci je tak zásadní posouzení okolností vzniku škody, neboť žalovaný se v řízení bránil tím, že na vzniku škody se rozhodujícím způsobem podílela žalobkyně, když neprovedla preventivní opatření, k jejichž provedení byla povinna a jejichž provedení po ní žalovaný požadoval.
12. Je premisou a skutečností obecně známou, že přemnožená zvěř se stále větší intenzitou způsobuje v současné době (a nepochybně již v roce 2014) škody nejen na zemědělských plodinách velkovýrobců, nýbrž i na majetku drobných soukromníků a občanů. Uživatel honitby může ovlivnit škody způsobené zvěří a její výši jen velmi omezeně, velký vliv na škody zvěří má zemědělské hospodaření. Rozsáhlé monokultury některých plodin, zejména kukuřice a řepky poskytují zvěři kryt i potravu a zvěř je těžko slovitelná.
13. Za tohoto stavu nabývá na významu provádění preventivních opatření a kooperace uživatelů zemědělských pozemků a uživatelů honitby při jejich realizaci. Bez uvedené spolupráce nelze škodám způsobeným zvěří zabránit, když např. nelze umístit na pozemky myslivecké zařízení pro lov zvěře. V přezkoumávané věci odvolací soud konstatuje, že žalobkyně byla v otázce prevence s výjimkou zřízení pachových ohradníků, které byly asi po měsíci neúčinné, nečinná. Nasetí jetelotravní směsi na půdních blocích kolem lesa bylo protierozním opatřením, a jednání s žalovaným, který požadoval vytvoření pruhů k rozdělení rozlehlé plochy za účelem umožnění zrazování a lovu, nevedla k žádné dohodě. Žalobkyně žalovanému součinnost neposkytla, spoléhajíc na objektivní odpovědnost žalovaného za škody způsobené zvěří a toho, že zákon o myslivosti způsoby liberace neurčuje. Z uvedeného nevyplývá jiný závěr, než že žalobkyně svoji preventivní povinnost nesplnila.
14. Žalovaný v řízení prokázal, že opakovaně s žalobkyní jednal o společném postupu v otázkách vzniku škod, vyvíjel značné úsilí k vyhánění zvěře z pole a prováděl i lov na základě zvláštních

povolání, když množství ulovené zvěře dosahovalo 200 až 300% let předchozích. Přesto nebyla činnost žalovaného dostatečná k tomu, aby škody nevznikaly. Podmínky pro lov divočáků v konkrétní situaci byly velmi ztížené. Kukuřice byla vyseta na rozsáhlé ploše, zvěř v dané honitbě byla zvěř nenormovaná a migrující, kdy její hojný výskyt byl ovlivněn dobou zrání kukuřice. Tento stav žalovaný předpokládal a s ohledem na rozlohu pole žádal o vytvoření pásů, které byly významné pro narušení celistvosti úkrytu zvěře, neboť ve velkých celcích bylo zrazování zvěře a její lov jako preventivní opatření zcela neúčinné. Přestože, jak výše zmíněno, zákon výčet druhů „přiměřených opatření“ neobsahuje, lze z logiky věci usuzovat, že z hlediska možnosti vyhánění zvěře a jejího odlovu, by se v případě zřízení pruhů mohlo jednat o opatření účinné. Nefungovala-li v tomto směru mezi účastníky spolupráce, resp. odmítala-li žalobkyně pruhy vytvořit, sama se jako poškozená značnou mírou podílela na vzniku škody, neboť neposkytla součinnost ve formě preventivního opatření, jehož provedení jí zákon ukládá.

15. Odvolací soud shledal konání žalobkyně, která sama nevytvořila podmínky, aby ke škodě nedošlo se zdůvodněním, že by se „snížil její zisk“, vědoma si objektivní odpovědnosti žalovaného za škody páchané zvěří, jako konání výrazně přispívající ke vzniku škody. Za tohoto stavu je tak na místě použít právní úpravu občanského zákoníku jako obecného předpisu o spoluúčasti poškozeného. Dle § 2918 občanského zákoníku vznikla-li škoda nebo zvětšila-li se také následkem okolností, které se přičítají poškozenému, povinnost škůdce se poměrně sníží. Toto pravidlo je v podstatě obecným liberačním důvodem dopadajícím na všechny případy, tedy i na případ objektivní odpovědnosti uživatele honitby.
16. V dané věci je z výše uvedeného zřejmé, že je na místě povinnost škůdce - žalovaného k náhradě škody snížit. Při úvaze o rozsahu snížení odpovědnosti žalovaného za vzniklou škodu odvolací soud s ohledem na svůj závěr o povinnosti prevence způsobem zrazování zvěře a způsobem lovu dospěl k závěru, že žalobkyně se podílela na vzniku škody měrou přesahující polovinu vzniklé škody. Ve smyslu uvedeného proto rozhodnutí soudu prvního stupně dle ustanovení § 220 o.s.ř. změnil tak, že žalovaného zavázal k náhradě 40 % vzniklé škody. Ve zbytku, tj. v rozsahu 60% vzniklé škody, v rozsahu predkludovaného nároku 9 940 Kč a částky 1 010 Kč bylo rozhodnutí změněno tak, že žaloba byla zamítnuta.
17. K námitce žalobkyně, týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu prvního stupně, odvolací soud uvádí, že toto rozhodnutí obsahuje základní skutková zjištění i základ právního hodnocení s odkazem na Zákon o myslivosti. Přestože podrobnější posouzení rozhodnutí postrádá a odvolateli je třeba částečně přisvědčit, jedná se o vadu, která mohla být v odvolacím řízení zhojena.
18. Vzhledem k tomu, že odvolací soud měnil rozhodnutí soudu prvního stupně, rozhodoval o náhradě nákladů řízení za řízení před soudy obou stupňů v souladu s ust. § 224 odst. 2 o.s.ř. Žalovaný byl v řízení úspěšný v rozsahu 63 % a žalobkyně byla úspěšná v rozsahu 37%, odečtením úspěchu a neúspěchu je zřejmé, žalovaný má právo na náhradu nákladů v rozsahu 26%. Náklady řízení žalovaného za řízení před soudem prvního stupně sestávají z odměny advokáta za 9 úkonů právní služby po 7 380 Kč za úkon, z 9 režijních paušálů po 300 Kč, z cestovného Sokolov – Cheb – Sokolov na ústní jednání dne 12.7.2016 a dne 6.6.2017 ve výši 316,40 Kč a 317,60 Kč, z náhrady za ztrátu času 400 Kč, z DPH 14 732 Kč, ze soudního poplatku za odvolání proti rozsudku pro uznání z 31.8.2015 a z nákladů za výslechy svědků 5000 Kč, celkem činí tyto náklady 97 703,34 Kč. Náklady odvolacího řízení sestávají z odměny advokáta za 3 úkony právní služby, ze 3 režijních paušálů, z cestovného 1 638 Kč, z náhrady za promeškaný čas 600 Kč a z DPH 5 308,50 Kč, celkem činí náklady odvolacího řízení 30 587 Kč. Celkové náklady představují 128 287 Kč a 26 % z této částky 33 355 Kč. S ohledem na ustanovení § 149 o.s.ř. bylo

žalobkyni uloženo nahradit tyto náklady k rukám advokáta žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí prostřednictvím Okresního soudu v Chebu.

Plzeň 24. října 2018

JUDr. Zuzana Krejsová v. r.
předsedkyně senátu